

ninger eller hensynet til befolkningen gør sig gældende. Det tilkommer den asyl-ydende stat at afveje, om der foreligger grund til at meddele asyl. Alle stater skal respektere asyl givet af en anden stat til personer, der opfylder forudsætningerne derfor, og ingen stat kan anse indrømmelse af asyl som en uvenlig handling.

På et møde i 6. udvalg den 9. december behandlede arbejdsgruppens deklarationsudkast, og fra alle sider blev der givet udtryk for tilfredshed med det udførte arbejde, der forhåbentligt ville danne basis for en liberalisering og samordning af den praksis, som landene følger ved tildeling af territoriell asyl, og derved betyde en styrkelse af venskabelige forbindelser og samarbejde mellem staterne. Der var samtidig enighed om, at spørgsmålet om retten til diplomatisk asyl og forholdet mellem asylret og udlevering og udvisning burde tages op til juridisk behandling i folkeretskommissionen.

På forslag af Tanzania vedtog såvel udvalget som plenarforsamlingen enstemmigt en *resolution* (res. 2203), hvorefter deklarationsudkastet og 6. udvalgs beretning fremsendes til medlemsstaterne til yderligere overvejelse med henblik på den endelige vedtagelse af en deklaration om asylret på 22. samling.

6. udvalgs beretning: A/6570.

Teknisk bistand til fremme af undervisningen, studiet, udbredelsen og en videre anerkendelse af folkeretten.

(Dagsordenens punkt 86).

6. udvalg behandlede dette dagsordenens punkt på 3 møder den 30. november samt 1. og 10. december 1966.

På basis af resolution 2099 (XX) besluttede Generalforsamlingen at iværksætte et folkeretligt uddannelsesprogram, der såvel skulle opmuntre og samordne eksisterende bilaterale programmer som gennemføre direkte bistand til afholdelse af internationale seminarier, regionale trænings- og genopfriskningskurser, ydelse af stipendier, udsendelse af eksperthjælp samt udgivelse af folkeretlige publikationer m. v. Dette program, der skulle gennemføres i samarbejde med UNESCO og FN's uddannelses- og forsk-

ningsinstitut (UNITAR) blev udarbejdet i konkret form af et rådgivende udvalg på 10 medlemmer.

Der blev fra alle sider udtalt anerkendelse af de anbefalinger, det rådgivende udvalg var nået frem til. Udviklingslandene understregede, at folkeretten tidligere havde været anvendt af de gamle lande mod de nye stater, som ikke havde kunnet deltage i dens udformning, og at det var af speciel betydning for dem, at de fik bistand til at udvikle en stab af folkeretskyndige, der kunne måle sig med de udviklede landes eksperter.

Fra de kommunistiske landes side blev det kraftigt understreget, at alle aktiviteter i det opstillede program, først og fremmest ved udsendelsen af lærere og rådgivere i udviklingslandene, skulle afspejle eksistensen af de forskellige retlige og sociale systemer.

Blandt de mere konkrete spørgsmål, som blev omtalt, kan nævnes:

a) Opstillingen af en liste over folkerets eksperter fra de udviklede lande, som kan bistå udviklingslandene, hvortil også Danmark har bidraget med en liste på 5 danske folkeretseksperter, blev af adskillige delegerede tillagt stor betydning for udviklingslandene.

b) Mange delegerede fra udviklingslandene takkede Sverige og Israel for, at de gennem frivillige bidrag havde muliggjort deltagelse fra udviklingslandene i de folkeretsseminarer i Genève, som siden foråret 1965 har været afholdt i forbindelse med folkeretskommissionens samlinger. Både Sverige og Finland gav tilsagn om at stille penge til rådighed til det kommende seminar, ligesom der fra dansk side blev givet meddelelse om, at der ville blive stillet \$ 1.500 til rådighed for FN's sekretariat, så antallet af deltagere fra udviklingslandene kan blive forøget ved folkeretsseminaret i 1967.

c) Såvel USA som Sovjetunionen omtalte deres bilaterale programmer til uddannelse af folkeretseksperter fra udviklingslandene. Flere udviklingslande roste specielt et årligt tilbagevendende folkeretsseminar i Upsala med deltagelse af embedsmænd fra udviklingslandene.